

1) Γυναικείον ένδυμα έορτάσιμον ή νυμφικόν έκ μετά-
ξης Κέρκ. Κεφαλλ. Συνών. βελέσι. 2) Περίαπτον
άπό του λαιμού έξαρτώμενον και φέρον είκόνα της Πανα-
γίας επί λευκού ύφάσματος άποτετυπωμένην και προσερ-
ραμένον επί μελανού τετραγώνου έριούχου ύφάσματος Παξ.
Σύρ. κ. ά.: 'Απάνω στο άπανωπροίκι θά της δώση ένα άδικο
μέ φλωριά Παξ.

*άμπλα ή, άδλα Καπ. Κρήτ. Σάμ. άμπλα 'Αθην.
(παλαιότ.) άδλα Θράκ. ('Αδριανούπ.) άδουλα Πόντ.
άδούλα Πόντ.

Έκ του Τουρκ. *abla*.

1) 'Η μεγαλυτέρα αδελφή Καπ. Κρήτ. β) 'Η αδελ-
φή Κρήτ.: 'Εχω δυό αδλάδες κ' έναν αδερφό. 2) Θεία
πρός πατρός ή προς μητρός 'Αθην.(παλαιότ.) Σάμ.: 'Άσμ.

—Πέρδικά μου πλουμιστή, | που ήσουν από την αυγή;

—Μάννα μου, 'ς την άμπλα μου | και στην άμωράτα μου

'Αθην.(παλαιότ.) Συνών. τσατσά. 3) Γυνή ήλικιω-
μένη ούτω καλουμένη χάριν σεβασμού υπό των νεωτέρων
Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πόντ. Συνών. άμια 2.

άμπλάκης ό, 'Ηπ. Θράκ. (Μυριόφ.) άπλάκης
Μακεδ. (Καστορ.) γιαμπλάκης Καπ. (Σινασσ.) Ούδ.
άμπλάκικο 'Ηπ.

Έκ του Τουρκ. *ablak*.

1) Νέος άμύσταξ 'Ηπ. Καπ. (Σινασσ.): 'Αμπλάκης
είναι άκόμα 'Ηπ. 'Αμπλάκικο παιδί αυτόθ. 2) Έπιθετ.
επιπόλαιος, κοϋφος, άνόητος 'Ηπ. Θράκ. (Μυριόφ.) Μα-
κεδ. (Καστορ.): Πολύ άμπλάκης άνθρωπος φαίνεται 'Ηπ.
Συνών. άγαθός Α 3, άλαφρός 9, βλάκας, μωρός.

άμπλαχτος επίθ. 'Ηπ. άμπλαχτος 'Ηπ. ('Ιωάνν.
Χουλιαρ.)

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μπλαχτός
<μπλάζω.

'Ο άποφεύγων την μετ' άλλων επικοινωνίαν, ό μη κοι-
νωνικός. Συνών. άγειτόνευτος, άγειτονίαστος, άκοι-
νώνητος 1, άσμειχτος, άσυνάστρεφος, μονόχνητος.

άμπλεχτος επίθ. ένιαχ. άδλεχτος Κρήτ. κ. ά.

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μπλεχτός
<μπλέκω.

'Ο μη έμπλακείς, ό μη περιπλακείς εις ξένας ύποθέσεις
ένθ' άν.: Δεν άπόμεινε κιάνεις άδλεχτος με τούτη τη δουλειά,
ούλοι βλέσανε Κρήτ.

άμπλιατσάνιστος επίθ. άμάρτ. άμπλιατομά'γους
Στερελλ. (Αίτωλ.)

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μπλιατσανιστός
<μπλιατσανίζω.

'Ο άθικτος, ό μη μιανθείς. Συνών. άμόλυντος.

άμπογιαάδιστος επίθ. σύνηθ. άδογιαάιστος πολλαχ.
άμπογιαά' στους βόρ. ιδιώμ. άδουγιαά' στους πολλαχ. άδο-
γιαάτιγος Κεφαλλ. άπογιαάιστος Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.)
άπογιαάτιγος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μπογιααδιστός
<μπογιααδίζω.

'Ο μη χρωματισθείς δι' έλαιοβαφής, άχρωμάτιστος
ένθ' άν.: Ταβάνι άμπογιαάδιστο, πόρτα άμπογιαάδιστη, παρά-
θυρα άμπογιαάδιστα σύνηθ. 'Απογιαάτιγον όσπίτ' Κοτύωρ.

άμποδα επίρρ. άμάρτ. άνέμποδα ΑΒαλαωρ. 'Εργα
3,38 ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 72.

Έκ του στερητ. ά- και του ούς. μπόδο.

Χωρίς έμπόδιον, άκωλύτως, έλευθέρως. Συνών. άμπό-
διστα.

άμπόδιστα επίρρ. άμάρτ. άνεμπόδιστα ΚΠαλαμ.
Παράκαιρ. 145 άνεδόδιστα 'Ανδρ. (Κόρθ.)

Έκ του επίθ. άμπόδιστος. 'Η λ. ως και ό τύπ.
άνεμπόδιστα και παρά Βλάχ.

Χωρίς έμπόδιον, άκωλύτως, έλευθέρως. Συνών.
άμποδα.

άμπόδιστος επίθ. άνεμπόδιστος Πελοπν. ('Αρκαδ.)
Χίος —Λεξ. 'Ηπίτ. Περίδ. —ΓΒλαχογιάνν. Γύροι άνέμ.
51 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 34 άνεμπόδιγος πολλαχ.
άνιμπόδ'γους Στερελλ.(Αίτωλ.) άμπόδιστος σύνηθ. άμπό-
διστους βόρ. ιδιώμ. άμπόδ'τους Μακεδ.

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *μποδιστός <μπο-
δίζω. 'Ο τύπ. άνεμπόδιστος και μεταγν. Τό άμπόδ'-
τους έκ του άμαρτ. άμπόδητος, ό κατά τά έκ των
περισπωμένων ρ. παράγωγα.

1) 'Ο μη έμποδιζόμενος, άκώλυτος, έλεύθερος κοιν.:
Περνᾷ άνεμπόδιστος Χίος Τριγύριζε 'ς τοίς σιάνες κ' έμπαινε
άνεμπόδιστη 'ς τὰ μαντριά ΓΒλαχογιάνν. ένθ' άν. || Ποίημ.

Ούτε σπίτια ούτε καλύβια | δέν σοϋ πόδισαν ποτέ,

δέν σοϋ κάρφωσαν τό δρόμο | τόν παντοτινό, τόν άνεμπόδιστο

Γύφτε, άταίριαστε λαέ

ΚΠαλαμ. ένθ' άν. 2) 'Εκείνος εις τόν όποιον δύναται
τις νά εισέρχεται άκωλύτως, ό έχων έλευθέραν είσοδον
Στερελλ. (Αίτωλ.): Είμι άνιμπόδ'γους ού κήπους.

άμπολάρχης ό, Εϋβ. (Μύτικ.)

Έκ του ούς. άμπολή και της παραγωγικής καταλ.
-άρχης.

'Ο έπιμελητής της διοχετεύσεως και διανομής ύδατος
εις τούς άμπελώνας παρεχομένου άντι ώρισμένου χρημα-
τικού ποσού καθ' ώραν.

άμπολή ή, έμπολή Κρήτ. Νάξ. (Κορων. κ. ά.) Πε-
λοπν. (Αίγ.) Χίος άνεμπολή Εϋβ. (Αύλωνάρ.) άμπολή
σύνηθ. άβολή πολλαχ. άμπουλή Στερελλ. (Βοστίν.
Καλοσκοπ.) 'μπολή Πελοπν. ('Ολυμπ.) Τήν.

Έκ του άρχ. ούς. έμβολή = είσοδος, διάβασις. Πβ.
GHatzidakis Einleit. 154. 'Η λ. και έν έγγραφω του
1749.

1) Είσοδος άγροϋ Χίος κ. ά. β) 'Ανοιγμα τοί-
χου περιβόλου χρησιμεϋον ως διάβασις Χίος. 2) Στό-
μιον αύλακος, διά του όποιου καταπίπτει τό πρὸς κίνησιν
του ύδρομύλου ύδωρ Εϋβ. (Κύμ.) β) Φράγμα της κεν-
τρικής αύλακος, όπόθεν διοχετεύεται εις τας μικροτέρας
αύλακας τό ύδωρ πρὸς άρδευσιν των άγρῶν Στερελλ.
(Καλοσκοπ.) Τήν. Συνών. δέσι, κόφτρα. γ) Μέρος
ύδραγωγείου έγγϋς της πηγῆς Νάξ. (Κορων.) 3) Πηγή
ύδατος 'Αθην.(παλαιότ.) Νάξ. κ. ά.: Είχε τό 'ξοχικό σπιτάκι
μιάν άμπολή, που έτρεχε γάρφαρο νερό, σκεπασμένην από
μελίσσόχορτο ΔΚαμπούρογλ. 'Αναδρομ. 'Αττ. 107. Συνών.
έμπολας, άναβάλλουσα, κεφαλόβρυσο, μάννα,
νεροβγάστρα. 4) Αύλαξ, διά της όποιάς διοχετεύε-

